

การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของพระภิกษุสามเณรในวัดที่เป็นแหล่งท่องเที่ยว อ.เมือง จ.เชียงใหม่
The Improvement of English Speaking Skill of Buddhist Monks and Novices in Popular
Temples, in Muang District, Chiang Mai Province.

โดย ผศ.ดร.สำราญ ชันสำโรง

สังเคราะห์โดย : ดร.อภิญา ศรีเครือดง
สถาบันวิจัยพุทธศาสตร์

ภายในฉบับนี้:

วัตถุประสงค์การวิจัย

แนวคิดทฤษฎี

เครื่องมือและวิธีการ

ผลการวิจัย

องค์ความรู้ที่ได้รับ

วิจารณ์

วัดในพระพุทธศาสนาในประเทศไทย ถือว่าเป็นศูนย์รวมจิตใจของคนไทยตั้งแต่อดีตมาจนถึงปัจจุบัน นอกจากนั้นแล้ว วัดยังเป็นแหล่งรวมผลงานทางด้านศิลปะ ขนบธรรมเนียม ประเพณี และวัฒนธรรมไทยมาช้านาน ดังนั้นจะเห็นได้ว่า บทบาทของวัดมีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวของไทยเป็นอย่างมาก จากการที่บทบาทใหม่ของวัดในปัจจุบันที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวประเภทประวัติศาสตร์ โบราณวัตถุสถาน และศาสนานัน พระสงฆ์ที่อยู่ในวัดที่เป็นแหล่งการท่องเที่ยวเหล่านี้จึงต้องมีการปรับตัวโดยเฉพาะความรู้ด้านภาษาอังกฤษที่จะใช้สื่อสารให้

เกิดความเข้าใจอย่างถูกต้องและมีความน่าเชื่อถือมากกว่า
มคฺคเทศก์
เมื่อสังคมมีการเปลี่ยนแปลงไป วัดและพระสงฆ์จึงควรมีการปรับเปลี่ยนบทบาทให้สอดคล้องกับสภาพสังคมในปัจจุบัน วัดและพระสงฆ์ควรที่จะปรับกลวิธีในการเผยแผ่พระพุทธศาสนาใหม่ โดยการเผยแผ่พระพุทธศาสนาควบคู่ไปกับการนำชมศิลปวัฒนธรรมในวัด ดังนั้นภาษาอังกฤษจึงมีความสำคัญสำหรับพระสงฆ์

- ในยุคปัจจุบันได้มีความหลากหลายในการเผยแผ่ด้านศาสนาหนึ่งในนั้นก็คือพระพุทธศาสนาการได้มีการเผยแผ่พระพุทธศาสนาในรูปแบบใหม่ ที่เกิดขึ้นรูปแบบขององค์กร การตีความคำสอนแนวใหม่วิธีการเผยแผ่พระพุทธศาสนาแบบใหม่ที่กำลังได้รับความนิยมในสังคมโลกปัจจุบัน

วัตถุประสงค์ของงานวิจัย

๑. เพื่อสร้างหลักสูตรทักษะการพูดภาษาอังกฤษด้านพระพุทธศาสนาและศิลปวัฒนธรรมแก่พระภิกษุสามเณรในวัดที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอเมืองเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่

๒. เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านพระพุทธศาสนาและศิลปวัฒนธรรมแก่พระภิกษุสามเณรในวัดที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอเมืองเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่

๓. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์และเสนอรูปแบบการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านพระพุทธศาสนาและศิลปวัฒนธรรมแก่พระภิกษุสามเณรในวัดที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอเมืองเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่

แนวคิดและทฤษฎี

การพัฒนาทักษะการพูด การสอนการพูด จำเป็นต้องฝึกผู้เรียน ๒ อย่าง คือ ๑) ฝึกในการใช้ส่วนที่คงที่ของภาษา ได้แก่ เสียงและรูปแบบไวยากรณ์และ คำศัพท์

วอชเบิร์น (Washburn) ได้เสนอแนะกลวิธีในการสื่อสารเป็น ๓ ประเภท คือ

๑. กลวิธีการตั้งคำถามและแสดงความคิดเห็น (Follow-up Question and Comments) เป็นการตั้งคำถามหรือแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องกำลังสนทนานั้นๆ

เป็นการพูดเพื่อเปิดโอกาสให้คู่สนทนามีส่วนร่วมในการพูดคุยมากขึ้น

๓. กลวิธีการแสดง ความเข้าใจหรือเห็น

ด้วย (Back-Channel Cues) เป็นการพูดเพื่อแสดงให้เห็นว่าผู้พูดสนใจในสิ่งที่คู่สนทนากำลังพูดถึง

๒. กลวิธีการแลกเปลี่ยนโอกาส (Turning-Talking)

ไบเกต (Bygate)

การสอนพูดเพื่อการสื่อสาร
การสอนทักษะที่ช่วยให้เกิดความเข้าใจ
การสอนโดยให้สถานการณ์ที่คล้ายกับเหตุการณ์ในชีวิตจริง

การสอนพูดเพื่อการสื่อสารไว้ ๒ ประการคือ 1) การสอนทักษะที่ช่วยให้เกิดความเข้าใจ ได้แก่ การสอนทักษะต่างๆ ที่เกี่ยวกับความเข้าใจ เช่น การจำการออกเสียงที่ถูกต้องแบบเจ้าของภาษา การผันกริยาที่เหมาะสมกับกาลเวลา (Tense) และการพูดประโยคให้ถูกต้องตามหลักการใช้ภาษาและไวยากรณ์เพื่อสื่อความหมายที่ผู้พูดต้องการ และ 2) เป็นการเพิ่มทักษะการปฏิสัมพันธ์คือ การสอนโดยให้สถานการณ์ที่คล้ายกับ

เหตุการณ์ในชีวิตจริง ให้ผู้เรียนได้มีโอกาสพูดแสดงความรู้สึกของตนเองว่าในสถานการณ์ที่เผชิญอยู่นั้นควรพูดอะไร พูดอย่างไรจึงจะตรงกับจุดประสงค์ที่ตนเองต้องการจะสื่อสาร อีกทั้งสอนให้คำนึงความสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับผู้ฟังโดยอาศัยความรู้ที่ได้รับจากการเรียน

การสอนทักษะการพูด ผู้เรียนควรได้มีโอกาสฝึกปฏิบัติจริงไม่ว่าจะเป็นการมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนหรือกับครูผู้สอนเองในสถานการณ์จำลองต่างๆ ทั้งในหรือนอกห้องเรียน เพื่อให้ เกิดความมั่นใจถ้าหากมีโอกาสได้พูดจริง

นูนาน (Nunan)

เน้นการเรียนการสอนแบบเน้นภาระงาน

๑. เน้นการเรียนรู้ที่จะสื่อสารผ่านการมีปฏิสัมพันธ์ใน

ภาษาเป้าหมาย ๒. นำสื่อ

การเรียนการสอน

และตารางจริง มาใช้ใน

สถานการณ์การเรียนรู้

๓. ให้โอกาสผู้เรียนมุ่งเน้นไม่

เพียงแต่ในภาษา แต่ยังเน้น

กระบวนการเรียนรู้อีกด้วย

๔. ให้ผู้เรียนได้ใช้

ประสบการณ์ส่วนตัวของผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ในห้องเรียน ๕. พยายามที่จะเชื่อมโยงการเรียนรู้ภาษาในห้องเรียนกับการใช้ภาษาในห้องเรียน

บราวน์ (Brown)

การสอนทักษะการพูดเป็นการสอนที่ให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาเป้าหมาย ซึ่งก็คือภาษาอังกฤษนั่นเอง โดยให้ฝึกใช้ภาษาอังกฤษตามหน้าที่ต่างๆ อันเป็นหน้าที่พื้นฐานของภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน เช่น การกล่าวทักทาย การกล่าวขอบคุณ การกล่าวขอโทษ

ซึ่งมีรูปแบบหรือสำนวนในการใช้ภาษาที่แตกต่างกันออกไป ผู้สอนควรสอนให้ผู้เรียนมีการพูดแบบปฏิสัมพันธ์ที่มีต่อบทบาทในการพูดของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ อีกทั้งผู้เรียนควรมีโอกาสได้ฝึกแสดงความคิดเห็นต่อกลวิธี

ต่างๆ ที่ผู้เรียนจำเป็นต้องใช้แก้ปัญหาในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนได้ประสบการณ์ในการวิเคราะห์และได้รับข้อมูลย้อนกลับในสิ่งที่เกิดขึ้นว่า ควรปรับปรุงแก้ไขสิ่งใด ในการพูดตามสถานการณ์นั้นๆ

ฝึกใช้ภาษาอังกฤษตามหน้าที่ต่างๆ
อันเป็นหน้าที่พื้นฐานของภาษาที่ใช้ในชีวิต

ประจำวัน เช่น
การกล่าวทักทาย
การกล่าวขอบคุณ
การกล่าวขอโทษ

บราวน์

แนวคิดเกี่ยวกับกลวิธีในการสื่อสาร

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศเปลี่ยนแปลงไปจากการเน้นกฎเกณฑ์ไวยากรณ์และความถูกต้องในการใช้ภาษามาเน้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารที่ให้ผู้เรียนสามารถ

สื่อสารได้ตามสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริง ผู้เรียนสามารถสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจตรงกับจุดประสงค์ที่ตนเองต้องการการจัดการเรียนการสอนจึงมีการส่งเสริมให้มีการแสดงออกทางภาษาโดยใช้สถานการณ์ต่างๆ

แนวคิดในเรื่องความรู้สองส่วนสัมพันธ์กัน

ไบเอลิสตอก (Bialystok) ได้จัดรูปแบบการเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศออกเป็นสองแบบที่สามารถสัมพันธ์กันได้ ไบเอลิสตอก

เรียกความรู้สองแบบนี้ว่า แบบอ้อม

(Implicit) กับแบบตรง (Explicit)

ความรู้ที่ได้รับการวิเคราะห์เป็นนามธรรม

เป็นความรู้แบบตรง

ส่วนความรู้แบบอ้อมก็คือ

ความรู้ตามสัญชาตญาณและการนำไปใช้ได้

วิธีดำเนินการวิจัย การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง โดยใช้แบบแผนการทดลองแบบ One Group Pretest-Posttest Design

การวิเคราะห์ข้อมูล ทดสอบPre-test Post-test) ใช้สถิติเชิงพรรณนาและสถิติวิเคราะห์ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิจัยพบว่า

๑. แบบฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษด้านพระพุทธศาสนาและศิลปวัฒนธรรมแก่พระภิกษุสามเณร ช่วยในการพัฒนาทักษะการพูด ภาษาอังกฤษของพระภิกษุสามเณรกลุ่มตัวอย่างเป็นรายบุคคล
๒. ผลคะแนนการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านพระพุทธศาสนาและศิลปวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณรด้วยการใช้แบบฝึก หลังเข้าร่วมกิจกรรมสูงกว่าก่อนการเข้าร่วมกิจกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐๑
๓. ผลสัมฤทธิ์ของรูปแบบการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านพระพุทธศาสนาและศิลปวัฒนธรรมของพระภิกษุสามเณร คะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษเฉลี่ยหลังการเข้าร่วมกิจกรรม สูงกว่าก่อนการเข้าร่วมกิจกรรม นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐๑ และการวัดผลจากการสัมภาษณ์นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่รับฟังการบรรยาย/อธิบายจากพระภิกษุสามเณรกลุ่มตัวอย่าง

ภาพรวมของการบรรยายของพระภิกษุสามเณรกลุ่มตัวอย่าง อยู่ในระดับเยี่ยมมากและดีมาก นอกจากนี้ นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศทั้งหมดมีความพึงพอใจมากกับการที่พระภิกษุสามเณรฝึกเป็นผู้บรรยายภายในวัดที่เป็นแหล่งท่องเที่ยว

องค์ความรู้ที่ได้จากวิจัย

รูปแบบการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านพระพุทธศาสนาและศิลปวัฒนธรรมแก่พระภิกษุสามเณรในวัดที่เป็นแหล่งท่องเที่ยว ประกอบด้วย 1). สร้างหลักสูตรทักษะการพูดภาษาอังกฤษด้านพระพุทธศาสนาและศิลปวัฒนธรรมแก่พระภิกษุสามเณรในวัดที่เป็นแหล่งท่องเที่ยว 2). พัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษด้านพระพุทธศาสนาและศิลปวัฒนธรรมแก่พระภิกษุสามเณรในวัดที่เป็นแหล่งท่องเที่ยว 3). ผลสัมฤทธิ์และเสนอรูปแบบการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านพระพุทธศาสนาและศิลปวัฒนธรรมแก่พระภิกษุสามเณรในวัดที่เป็นแหล่งท่องเที่ยว ประกอบด้วยการพัฒนา 2 ส่วนคือ 1.การวัดผลคะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษของพระภิกษุสามเณรกลุ่มตัวอย่าง และ 2.การสัมภาษณ์นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่รับฟังการบรรยาย/อธิบายจากพระภิกษุสามเณรกลุ่มตัวอย่าง

วิจารณ์

หลักสูตรทักษะการพูดภาษาอังกฤษด้านพระพุทธศาสนาและศิลปวัฒนธรรมแก่พระภิกษุสามเณรในวัดที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอเมืองเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ในการวิจัยครั้งนี้ ที่ได้ทำการทดลองฝึกสอนในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นพระภิกษุสามเณร ซึ่งสามารถสื่อสารภาษาอังกฤษในระดับพื้นฐานได้ เป็น

หลักสูตรที่มีผลสัมฤทธิ์ในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

เอกสารอ้างอิง

- Byrne, Donn, **Teaching Oral English**, (New York, Longman, 1987), pp.8-9.
- Bygate, M. **Oral second language abilities as expertise**. In K.Johnson (ed.) **Expertise in second Language teaching**, (London, Palgrave, 2005) pp.33-34
- Brown, J. D. **Pragmatic**

tests, Different purpose es, different tests. In G. Kasper & K. R. Rose (Eds.), **Pragmatics in language teaching**, (Cambridge, Cambridge University Press, 2001) pp.36-37.

สุภัทรา อักษรานเคราะห์, **การสอนทักษะทางภาษาและวัฒนธรรม**, (กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๓๖) หน้า ๒